

Twee bijzondere visioenen van E.G. White aangaande de eindtijd

Hieronder vindt u twee indrukwekkende visioenen van de Profetes E.G. White, waardoor u een kleine indruk krijgt van hetgeen ons in de eindtijd te wachten staat.

We willen tevens benadrukken dat de omvang van deze crisis niet onder woorden te brengen is, maar wel dat we veel kunnen winnen, maar ook dat we, zelfs in de kleinste misstap die we allemaal kunnen maken, veel kunnen verliezen.

We hopen en bidden dat dit u zal aanmoedigen tot meer studie in de Bijbel en de “Geest der Profetie”, waardoor u zich beter kunt voorbereiden op hetgeen over deze wereld komt.

De verschillen in deze twee visioenen duiden op;

1^e visioen, dat Jezus Christus het Licht der wereld is (Licht aan het einde van het pad) en dat Hij ons nu in de eindtijd meer en groter en Nieuw Licht wil geven (aan het begin van het pad) om door de eindtijd heen te komen. (7^e herv. Per.) De kernboodschap hiervan is dat we opnieuw kunnen profeteren. (Opb. 10:11) Met deze laatste profetieën kunnen we namelijk Gods oprechte kinderen uit alle kerken overtuigen van de stap, die ze nog moeten maken om in het Nieuwe- of Eeuwige verbond te komen.

2^e visioen, houdt in dat we volledig op Jezus Christus moeten vertrouwen en nooit op andere mensen, (Jer.5:17) omdat we dan hopeloos verloren zullen gaan. Toets alles aan Gods Onfeilbaar Woord, waardoor u “Gerechtigheid door Geloof” iedere dag in uw hart meedraagt, teneinde een geheiligd leven (1 Petr. 1:15,16) te kunnen leiden door de kracht van Jezus Christus.

Alle bovenstaande punten worden uitvoerig behandeld in de Bijbelstudies, Profetenscholen en Ere-Diensten van ZIJN Boodschap

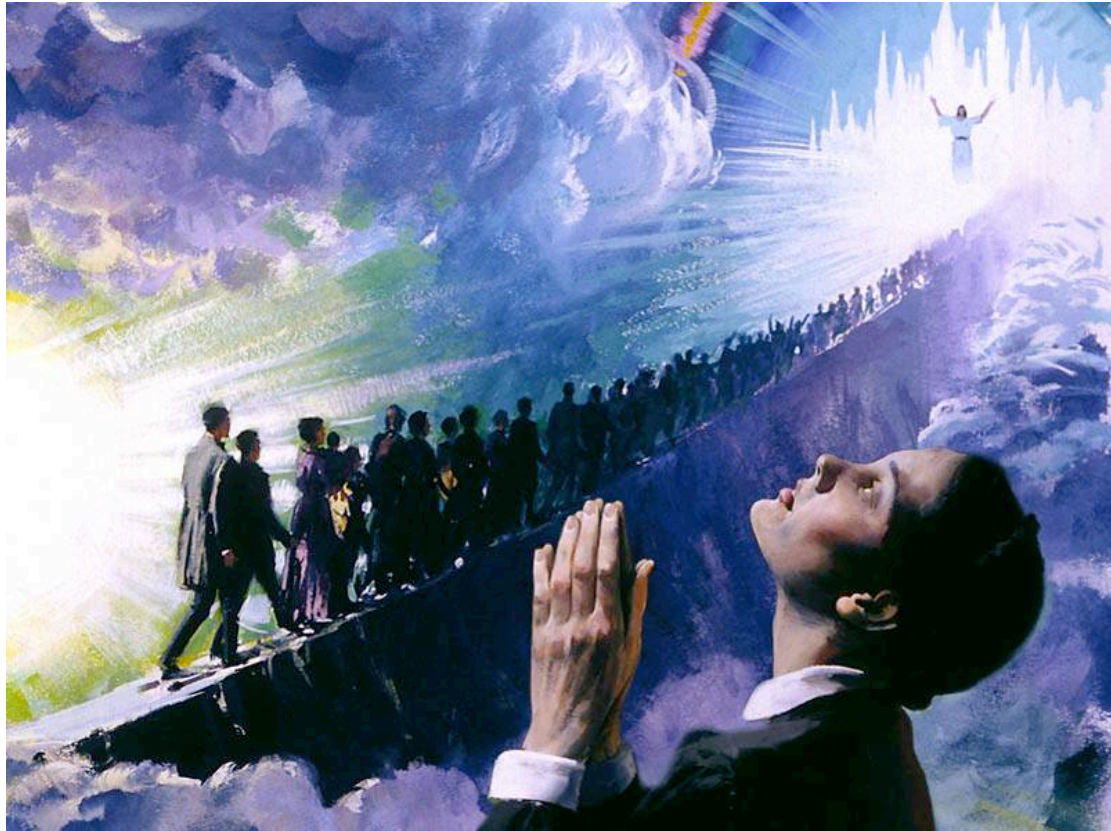
Gods zegen

de medewerkers van ZIJN Boodschap

Twee bijzondere visioenen van E.G. White aangaande de eindtijd

1^e Visioen afbeelding

Twee bijzondere visioenen van E.G. White aangaande de eindtijd

Mijn eerste gezicht*

Daar God mij de reis getoond heeft van de aanhangers van de Adventboodschap naar de heilige stad en de rijke beloning, die gegeven zal worden aan hen, die wachten op het terugkeren van hun Heer van de bruiloft, is het wel mijn plicht een korte schets te geven van hetgeen God aan mij heeft geopenbaard. De geliefde heiligen moeten door veel beproevingen heen gaan. Maar onze lichte verdrukking die zeer snel voorbijgaat, [5] zal voor ons een zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid bewerken. Al die tijd zien wij niet op die dingen die zichtbaar zijn, want de dingen die men ziet, zijn tijdelijk, maar de dingen die men niet ziet, zijn eeuwig. Ik heb getracht een goed verslag en enkele druiven mee brengen uit het hemels Kanaän, waarvoor velen mij graag zouden stenigen, gelijk de vergadering eiste dat Kaleb en Jozua gestenigd zouden worden wegens het verslag dat zij brachten. (Numeri 14:10). Maar ik verzeker u, broeders en zusters in de Heer, het is een uitermate goed land en wij kunnen optrekken en zullen het zeker in bezit nemen.

Terwijl ik bij de huisgodsdienst bad, viel de Heilige Geest op mij en ik scheen hoger en hoger op te stijgen, ver boven de donkere wereld. Ik keerde mij om teneinde te zien waar mijn medegelovigen in de Adventboodschap in de wereld waren, maar kon ze niet vinden, toe een stem tot mij sprak: "Kijk weer en nu een weinig hoger." Hierop hief ik mijn ogen op en zag een recht en smal pad, dat zich hoog boven de wereld uitstreckte. Langs dit pad reisden de gelovigen in de Adventboodschap naar de stad, die aan het einde van het pad lag. Zij hadden een helder schijnend licht achter zich, dat aan het begin van het pad brandde en een engel zei mij, dat dit de middernachtsroep was. Dit licht wierp zijn schijnsel over het gehele pad en gaf hun licht voor hun voeten, zodat zij niet zouden struikelen. Indien zij hun ogen op Jezus gevestigd hielden, Die vlak voor hen uit liep en hun voorging naar de stad, dan waren zij veilig. Doch spoedig begonnen er enkelen moe te worden en zeiden dat de stad zeer ver was en dat zij verwacht [6] hadden er reeds eerder binnen te gaan. Dan moedigde Jezus hen aan door Zijn verheerlijkte rechterarm omhoog te heffen en van Zijn arm straalde een licht uit dat de groep Adventgelovigen bescheen en zei riepen: "Halleluja!" Anderen ontkende het licht, dat zij achter zich hadden en zeiden, dat het God niet was, Die hen op dit pad geleid had. Het licht achter hen ging uit, waardoor hun voeten in volkomen duisternis geraakten en zij struikelden en verloren het einddoel en Jezus uit het oog en vielen van het pad af in de donkere en goddeloze wereld onder hen. Spoedig hoorden wij de stem van God gelijk vele wateren, die ons de dag en het uur van de komst van Jezus aankondigde. De levende heiligen, 144.000 in getal, kenden en verstonden de stem; maar de goddelozen dachten dat het donder en een aardbeving was. Toen God de tijd sprak, stortte Hij Zijn Heilige Geest over ons uit en onze gezichten begonnen te lichten en te schijnen van de heerlijkheid Gods, gelijk dat van Mozes, toen hij van de berg Sinaï afkwam.

De 144.000 werden allen verzegeld en volkomen één gemaakt. Op hun voorhoofden stond geschreven: God, het Nieuwe Jeruzalem en een glinsterende ster, die de nieuwe Naam van Jezus bevatte. De goddelozen waren woedend over onze gelukkige, heilige staat en kwamen aanlopen met het doel ons met geweld te grijpen en in de gevangenis te werpen. Maar dan strekten wij de hand uit in de Naam des Heeren en vielen zij hulpeloos tegen de grond. Toen was het dat de synagoge van satan inzag, dat God ons liefgehad had, wij die elkanders voeten konden wassen en

Twee bijzondere visioenen van E.G. White aangaande de eindtijd

die de broeders en zusters groeten konden met een heilige kus; en zij aanbaden aan onze voeten. (Openbaring 3:9)[7]

Weldra werden onze ogen op het Oosten gericht, want er was een kleine, zwarte wolk verschenen, ongeveer zo groot als de hand van een man en wij wisten allen, dat dit het teken van de Zoon des mensen was. In plechtige stilte staarden wij allen op naar de wolk, terwijl hij nader kwam en lichter en heerlijker en steeds heerlijker werd, totdat het een grote witte wolk was. De onderkant van de wolk geleet op vuur; een regenboog was over de wolk en rondom waren tienduizenden engelen, die een allerheerlijkst lied zongen en op de wolk zat de Zoon des mensen. Zijn haar was wit en krullend en viel op Zijn schouders af en op Zijn hoofd waren vele kronen. Zijn voeten hadden de gelijkenis van vuur, in Zijn rechterhand was een scherpe sikkel, in Zijn linkerhand een zilveren bazuin. Zijn ogen waren als en vurige vlam, die Zijn kinderen door en door onderzocht. Toen werden alle gezichten bleek en van hen, die God verworpen hadden, werden zij donker. Toen riepen wij allen uit: “Wie zal bestaan? Is mijn kleed vlekkeloos?” De engelen staakten hun gezang en er was een ogenblik van vreselijke stilte en daarna sprak Jezus: “Die rein van handen en zuiver van hart zijn, die zullen kunnen bestaan; Mijn genade is u genoeg.” Op deze woorden verhelderden onze gezichten en blijdschap vervulde ieder hart. En de engelen sloegen een hogere noot aan en zongen opnieuw, terwijl de wolk steeds nader bij de aarde kwam.

Toen weerklonk Jezus’ zilveren bazuin, terwijl Hij op de wolk nederdaalde, omgeven door vlammen van vuur. Hij sloeg Zijn blik op de graven van de slapende heiligen; en Zijn ogen en handen naar de hemel opheffende, riep Hij: “Waakt op! Waakt op! Waakt op! Gij, die in het [8] stof slaapt en staat op.” Toen geschiedde er een grote aardbeving. De graven werden geopend en de doden stonden op, met onsterfelijkheid bekleed. De 144.000 jubelden “Halleluja!”, toen zij hun vrienden herkenden, die de dood hun ontrukkt had en op hetzelfde ogenblik werden wij veranderd en tezamen met hen opgenomen om de Heer te ontmoeten in de lucht.

Wij stapten allen tezamen op de wolk en gingen zeven dagen achtereen omhoog, tot wij bij de glazen zee kwamen, waar Jezus de kronen bracht, die Hij met Zijn eigen rechterhand op onze hoofden plaatste. Hij gaf ons gouden harpen en zegepalmen. Hier op de glazen zee stonden de 144.000 in een volmaakt vierkant. Sommigen van hen hadden zeer schitterende kronen. Die van anderen schitterden minder. Sommige kronen schenen zwaar te zijn van de sterren, terwijl andere er slechts weinig hadden. Iedereen was volkomen tevreden met zijn eigen kroon. En zij waren allen bekleed met een heerlijke witte mantel, die van hun schouders tot aan hun voeten reikte. Engelen omringden ons, terwijl wij ons over de glazen zee naar de poort van de stad begaven. Jezus hief Zijn machtige, verheerlijkte arm op, legde Zijn hand op de poort van paalen, deed hem wijd openzwaaien op zijn schitterende scharnieren en sprak tot ons: “Gij hebt uw klederen gewassen in Mijn bloed, hebt u standvastig aan Mijn Waarheid gehouden, gaat binnen.” Wij traden allen binnen en voelden dat wij volkomen recht hadden om in de stad te zijn.

Hier zagen wij de boom des levens en de troon van God. Uit de troon stroomde een rivier van zuiver water en op beide oevers van de rivier stond de boom des [9] levens. Aan de ene kant van de rivier was een stam van een boom en een stam aan de andere kant van de rivier, beide van zuiver doorschijnend goud. In het begin dacht ik dat twee bomen zag. Ik keek weer en zag dat zij in de top tot één boom

Twee bijzondere visioenen van E.G. White aangaande de eindtijd

samengegroeid waren. Dus was de boom des levens op de ene en de andere zijde van de rivier van het water des levens. Zijn takken bogen zich over naar de plaats waar wij stonden en de vruchten waren heerlijk; zij leken op goud met zilver vermengd.

Wij gingen allen onder de boom en zetten ons neer om de heerlijkheid van de plaats te bezien, toen broeder Fitch en broeder Stockman, die het Evangelie van het Koninkrijk gepredikt hadden en die God in het graf had gelegd om hen te redden, tot ons kwamen en ons vroegen wat wij doorgemaakt hadden, terwijl zij sliepen. Wij trachtten ons onze grootste beproevingen voor de geest te brengen, maar zij schenen zo nietig te zijn, vergeleken met het zeer uitnemend eeuwig gewicht van heerlijkheid dat ons omringde, dat wij er niets van zeggen konden en allen riepen uit: “Halleluja, de hemel is goedkoop genoeg!” En wij raakten onze heerlijke harpen aan en deden de bogen des hemels weergalmen.

Met Jezus aan het hoofd daalden wij allen uit de stad op de aarde neer op een grote en machtige berg, die Jezus niet kon dragen, maar die vaneen scheidde en er ontstond een uitgestrekte vallei. Toen blikten wij op naar omhoog en zagen de grote stad met twaalf fundamenten en twaalf poorten, drie aan iedere zijde ervan en een engel bij iedere poort. En wij riepen allen uit: “De stad, de grote stad, komt; hij komt neder van God uit de hemel”, en de stad daalde af tot op de plaats waar [10] wij stonden. Toen begonnen wij de heerlijke dingen te bezien, die buiten de stad waren. Daar zag ik de prachtigste huizen, die van zilver gemaakt schenen en die op vier pilaren rustten, ingelegd met parels, allerprachtigst om te zien. Deze huizen waren voor de heiligen om in te wonen. In ieder huis was een gouden plank. Ik zag dat vele van de heiligen de huizen binnengaan, hun schitterende kronen afnemen en ze op de plank leggen en daarna uitgaan in de velden bij de huizen en iets met de grond doen. Niet wat wij hier met de grond moeten doen, nee, nee. Helder licht omscheen hun hoofden en zij jubelden en loofden God zonder ophouden.

Ook zag ik nog een veld vol met allerlei bloemen en terwijl ik ze plukte, riep ik uit: “Ze zullen nimmer verwelken.” Daarna zag ik een veld met hoog gras, heerlijk om te aanschouwen. Het was helder groen en had een weerschijn van zilver en goud zoals het daar indrukwekkend heen en weer golfde tot eer van Koning Jezus. Daarna kwamen wij in een veld vol met allerlei soorten dieren, de leeuw, het lam, de luipaard en de wolf, alle in vrede samenlevend. Wij liepen ertussendoor en zij volgden ons vreedzaam. Eindelijk kwamen wij in een bos, niet een bos zoals de donkere wouden, die wij hier hebben, nee, nee; maar licht en overal schitterend schoon, de takken van de bomen bewogen zich heen en weer en wij riepen allen uit: “Wij zullen zeker wonen in de velden en slapen in de wouden.” Wij gingen door de bossen heen, want wij waren op weg naar de berg Sion.

Terwijl wij voortgingen, ontmoetten wij een gezelschap dat ook de schoonheid van de plaats bewonderde. [11] Ik merkte op dat hun klederen afgezet waren met een rode rand, hun kronen waren schitterend, hun klederen zuiver wit. Terwijl wij hen groetten, vroeg ik Jezus, wie zij waren. Hij zei, dat het de martelaren waren, die voor Hem waren gedood. Een ontelbaar aantal kleinen was bij dat gezelschap, ook zij hadden een rode zoom aan hun klederen. De berg Sion lag vlak voor ons en op de berg was een prachtige tempel en rondom de berg lagen zeven andere bergen, waar rozen en lelies op groeiden. Ik zag de kleintjes klimmen, of, wanneer zij dit verkozen, hun vleugeltjes gebruiken en naar de top van de berg vliegen en de nimmer verwelkende bloemen plukken. Er groeiden allerlei soorten van bomen om de tempel

Twee bijzondere visioenen van E.G. White aangaande de eindtijd

heen tot verfraaiing van de plaats, de buksboom, de dennenboom, de spar, de olieboom, de mirtenboom, de granaatappel en de vijgenboom, gebogen onder het gewicht van zijn rijpe vijgen, deze maakten de plaats overal even heerlijk. Toen wij op het punt stonden de heilige tempel binnen te gaan, verhief Jezus Zijn liefelijke stem en zei: “Alleen de 144.000 mogen hier binnen gaan”, en wij riepen, “Halleluja”.

Deze tempel rustte op zeven pilaren, alle van doorschijnend goud, ingelegd met de prachtigste parels. De wonderbare dingen die ik daar zag, kan ik niet beschrijven. O, dat ik de taal van Kanaän spreken kon, dan zou ik in staat zijn teneinde de heerlijkheid van de betere wereld meer naar waarde te beschrijven. Ik zag daar stenen tafelen, waarin de namen van de 144.000 in gouden letters gegraveerd waren. Nadat wij de heerlijkheid van de tempel gezien hadden, traden wij weer naar buiten. Jezus verliet ons en ging naar de stad. Weldra hoorden wij Zijn lieflijke stem opnieuw zeggen: [12] “Komt Mijn volk, gij zijt uit de grote verdrukking gekomen en hebt Mijn wil gedaan en voor Mij geleden. Komt in tot het avondmaal, want Ik zal Mij omgorden en u dienen.” Wij riepen, “Halleluja! Glorie!” en gingen de stad binnen. Ik zag een tafel van zuiver zilver, hij was mijlen lang en toch konden onze ogen hem overzien. Ik zag de vruchten van de boom des levens, manna, amandelen, vijgen, granaatappels, druiven en veel andere soorten van vruchten. Ik vroeg Jezus om mij van de vruchten te laten eten. Hij antwoordde: “Niet nu. Zij, die van de vruchten in dit land eten, keren niet meer naar de aarde terug. Maar na weinig tijd zult u, indien u getrouw bent, eten van de vruchten van de boom des levens en ook drinken van het water van de fontein.” “En, zei Hij, ”U moet weer naar de aarde terugkeren en aan anderen vertellen, wat Ik aan u geopenbaard heb.” Toen droeg een engel mij zachtjes terug naar deze donkere wereld. Soms denk ik, dat ik hier niet langer blijven kan, want alle aardse dingen zien er zo treurig uit. Ik voel mij hier zeer eenzaam, want ik heb een beter land gezien. Och, dat ik vleugelen als van een duif had! Ik zou wegvliegen en de eeuwige rust ingaan!

Twee bijzondere visioenen

Reizen op het smalle Pad

Terwijl ik in augustus 1866 in Battle Creek was, droomde ik, dat ik mij in gezelschap van een grote menigte mensen bevond. Een deel van deze menigte begaf zich op reis, goed toegerust. Wij hadden zwaar beladen wagens bij ons. Terwijl wij reisden, scheen de weg omhoog te gaan. Aan de ene kant van de weg was een diepe afgrond en aan de andere kant een hoge, gladde, witte muur, alsof deze gepleisterd was.

Naarmate wij verder reisden werd de weg nauwer en steiler. Op sommige plaatsen scheen de weg zo smal, dat wij zagen dat wij niet langer met onze beladen wagens konden verder reizen. Wij maakten daarom de paarden los, namen een deel van het reisgoed van de wagens en legden het op de paarden en reisden te paard verder.

Hoe verder wij kwamen, hoe smaller de weg werd. Wij waren genoodzaakt om dicht tegen de muur te blijven, om niet van de smalle weg af in de diepe afgrond te storten. Terwijl wij dit deden, schuurde het reisgoed op de paarden tegen de muur, zodat wij naar de kant van de afgrond overhielden. Wij waren bang dat we zouden vallen en op de rotsen verpletterd zouden worden. Daarom sneden wij onze bagage van de paarden los, die toen in de afgrond viel. Wij reden te paard verder, maar waren erg bang, toen de weg nog smaller werd, dat wij ons evenwicht zouden verliezen en zouden vallen. Op zulke ogenblikken scheen een hand de paarden bij de teugel te houden en ons veilig over de gevaarlijke plaatsen te leiden.

Twee bijzondere visioenen

De weg werd steeds smaller en wij zagen in, dat wij niet langer veilig te paard konden gaan. Wij lieten nu de paarden achter en gingen te voet verder, in een rij

achter elkaar. Op dit ogenblik werden dunne koorden van boven de witte muur neergelaten, waarvan wij een gretig gebruik maakten om ons evenwicht te bewaren op de smalle weg. Terwijl wij verder reisden, bewogen de koorden zich ook mee. De weg werd uiteindelijk zo smal, dat wij niet langer onze schoenen aan onze voeten durfden te houden. Wij deden ze snel uit en gingen zo verder. Nog wat verder gekomen besloten wij voor de veiligheid ook onze kousen uit te trekken en wij reisden barvoets verder.

Wij dachten toen aan hen, die aan geen ontberingen en moeilijkheden gewend waren. Waar waren zij nu? Zij waren niet in de groep. Bij elke ontbering bleven er sommigen achter. Alleen zij, die zich geoefend hadden om moeilijkheden te doorstaan, bleven. De ontberingen deden hun verlangen alleen toenemen om tot het einde toe door te zetten.

Het gevaar om van de smalle weg af te vallen nam steeds toe. Wij drukten ons tegen de witte muur aan. Het pad was nu zo nauw dat onze voeten er niet eens in zijn geheel op pasten. Wij hingen daarom bijna met ons gehele gewicht aan de koorden, en riepen uit: "Wij hebben houvast van boven! Wij hebben houvast van boven!" Dezelfde woorden werden door allen in de groep op het smalle pad geuit.

Maar wij rilden als wij de klanken van vrolijkheid en feestgewoel hoorden, die uit de afgrond tot ons opstegen. Wij konden het gevloek, de gemene scherts, het lage, vuile gezang vernemen. Wij hoorden de krijgsmuziek en de dansmuziek, de muziek van instrumenten, het luide gelach, vermengd met gevloek en geschreeuw van angst en bitter gekerm, wat ons meer dan ooit deed verlangend om op het nauwe, moeilijke pad te blijven. Een groot gedeelte van de tijd moesten wij met ons hele gewicht aan de koorden hangen die, naarmate wij verder kwamen, steeds dikker werden.

Ik bemerkte, dat op de schone witte muur bloedvlekken zaten en ik betreurde het dat de muur zo bezoedeld was. Maar dat gevoel duurde een ogenblik, want ik bedacht mij, dat dit was zoals het zijn moest. Zij, die volgen zullen hieraan weten, dat anderen de smalle, moeilijke weg voor hen gegaan zijn en daaruit opmaken, dat, als anderen in staat waren die weg te gaan, zij hetzelfde kunnen doen. Als dan het bloed uit hun pijnlijke voeten wordt geperst, zullen zij niet onder ontmoediging bezwijken, maar door het zien van het bloed op de weg weten, dat anderen dezelfde pijnen hebben doorstaan.

Eindelijk kwamen wij bij een wijde kloof, waar ons pad eindigde. Er was niets om onze voet te leiden, niets waarop wij konden steunen. Wij moesten ons nu geheel op de koorden verlaten, die steeds in dikte toegenomen waren, totdat ze bijna zo dik waren als onze lichamen. Voor een ogenblik waren wij in grote nood en verwarring. Wij vroegen angstig fluisterend: "Waar zitten die koorden aan vast?" Mijn echtgenoot was vlak voor mij. Grote druppels zweet vielen van zijn voorhoofd af, de aderen in de nek en in de slapen waren eens zo groot als gewoon en een onderdrukt gekreun ontsnapte aan zijn lippen. Het zweet liep mij ook van het gelaat af en ik had een angst, zoals ik nog nooit tevoren gekend had. Een vreselijke strijd stond ons te wachten. Als het hier misliep, hadden wij al de moeilijkheden van de afgelegde weg voor niets doorgemaakt.

Twee bijzondere visioenen

Voor ons uit, aan de andere kant van de kloof, was een prachtig veld met groen gras, ongeveer vijftien centimeter hoog. Ik kon de zon niet zien, maar heldere, zachte lichtstralen, die op fijn goud en zilver leken, rustten op het veld. Niets van wat ik op de aarde gezien had, kon vergeleken worden met de pracht en heerlijkheid van dat veld. "Maar zouden wij erin kunnen slagen om het te bereiken", was onze angstige vraag. Als het koord zou breken waren wij verloren. Weer werden angstig fluisterende woorden herhaald: "Waaraan zitten de koorden vast?"

Voor een ogenblik aarzelden wij om de sprong te wagen. Maar toen riepen wij uit: "Onze enige hoop is geheel op het koord te vertrouwen. Wij hebben er heel de moeilijke weg op vertrouwd. Het zal ons ook nu niet in de steek laten." Nog aarzelden wij een ogenblik. Daarop werden de woorden gesproken: "God houdt de koorden vast. Wij hoeven niet te vrezzen." Deze woorden werden herhaald door hen, die achter ons waren en er werd aan toegevoegd: "Hij zal ons nu niet verlaten. Hij heeft ons al veilig tot hier gebracht."

Hierop zwaaide mijn echtgenoot zich over de vreselijke kloof in het prachtige veld erachter. Ik volgde hem onmiddellijk. Wat gaf ons dat een verlichting en wat een gevoel van dankbaarheid vervulde ons hart! Ik hoorde stemmen, die triomfantelijk God loofden. Ik was gelukkig, volmaakt gelukkig!

Ik ontwaakte en ontdekte dat het vurige verlangen die ik ervaren had door over deze moeilijke route te gaan, elke zenuw in mijn lichaam leek te sidderen. Deze droom heeft geen commentaar nodig. Het heeft zo'n indruk op mijn geest gemaakt dat waarschijnlijk elk onderdeel levendig in mijn geheugen gegrift staat zolang mijn gedachtenis voortduurt.

Uit: Schetsen uit het leven van E.G.White blz. 175-177